

Pod'akovanie za úrody zeme – 11.10.2020

Spokojná

„Vďaka Ti, ó Bože náš, že nás v svojej láske máš, a jak vo dne tak v noci, vždy nám stojíš k pomoci“ (ES 390).

Filipským 4:10-13 „Veľmi som sa zaradoval v Pánovi, že sa už zase rozvila vaša starostlivosť o mňa. Ved' ste aj mysleli na to, ale nebolo príležitosti. Nehovorím to preto, akoby som mal nedostatok: lebo ja som sa naučil pristávať na tom, čo mám. Viem sa aj uskromniť a viem aj v hojnosti žiť. Už som vo všetkom možnom pocvičený: sytým byť aj hladovať, hojnosť mať aj núdzu trpieť. Všetko môžem v Kristovi, ktorý ma posilňuje“.

Prechádzame síce ťažšou školou, ale tento rok nás učí, čo je skutočne dôležité. Ukazuje sa, že dôležité sú vzťahy, pokoj, spravodlivosť, nádej, zdravie, viera a k tomu ešte trochu peňazí, aby sme nemuseli trpieť núdzou. Zrazu si vážime také hodnoty, na ktoré sme pri plyných stoloch, slobode a relatívnom zdraví, zabudli. Občas asi potrebujeme zatriať rebríčkom, kde si usporadúvame to, čo je pre nás dôležité, len preto, aby sme zistili, že niektoré veci za to stoja a niektoré zas nie. Len aby sme zistili, že na tomto svete nemá nič trvalú a večnú hodnotu a že si preto musíme svoje poklady ukrývať na inom mieste. Ale kým prideme tam, kde nás nič z tohto pozemského nebude trápiť, potrebujeme žiť tu a teraz. A byť vďačnými, lebo na to sme tiež zabudli.

K životu na tejto zemi nám teda Pán Boh dáva dary. Tým prvým sú **ľudia**. Iste si spomenuli aj na tých, ktorí možno až takým darom nie sú, skôr trestom. Ale apoštol Pavol má na mysli tých ľudí, na ktorých sa môžeme obrátiť vtedy, keď potrebujeme riešiť problémy. Pavol sa ocitol v núdzi pri svojej práci misionára. Mal aj civilné zamestnanie, šil stany, ale napriek tomu mu to nestačilo, aby dokázal zaplatiť všetko, čo ku svojmu životu potreboval. Vtedy dostal od Pána Boha dar v podobe cirkevného zboru vo Filipách, ktorého členovia sa obetovali, uskromnili a poslali mu finančnú a materiálnu pomoc, čím prejavili svoju lásku. **Láska sa totiž zhmotňuje v starostlivosti.**

Mať ľudí, ktorí sa o nás s láskou starajú je veľkým požehnaním. Aby nám totiž človek prejavil takúto lásku, musí sa o nás zaujímať a vnímať naše potreby. Musí chcieť riešiť naše nedostatky a hľadať spôsob, ako nám dať to, čo nám chýba. Človek, ktorý nás miluje starostlivou láskou, sa musí obetovať, niečoho sa v prospech náš vzdať a nesmie byť sebecký. Starostlivá láska je teda láska praktická. To nie sú iba slová, sú to skutky, ktoré náš život robia krajším a znesiteľnejším aj v ťažkých časoch. Za túto praktickú, starostlivú ľudskú lásku budme vďační. Aj my sa niekomu staňme takouto oporou, keď to bude potrebovať. **Ježiš nám dal na svojom živote príklad, keď sa obetoval za nás, lebo sa stará o náš časný, ale najmä večný život. Niet väčšej lásky ako keď položíme život, teda obetujeme sa kvôli iným.**

Druhým darom, ktorý k životu potrebujeme sú **chvíle dostatku i nedostatku**. Každý z nás prežil, vo väčšej či menšej miere, úseky života, keď sme povedali, že máme všetko a inokedy sme museli konštatovať, že nám niečo chýba. V týchto premenách života človek musí zaujať nejaký postoj. Najlepšie je, aby sme boli ako apoštol Pavol. V jeho živote boli tiež chvíle, keď sa musel uskromniť, ale aj také, keď mal všetko, čo potreboval. Naučil sa mať dostatok, hoci ho nemal podľa ľudských noriem. To ho zároveň priviedlo k tomu, že si nikdy pomoc od iných nevyžadoval, prikrýval sa takou perinou, na akú mal. Ale zároveň, keď mu niekto pomohol, bol za to veľmi vďační. Môžeme povedať, že sa vycvičil v spokojnosti. A **spokojnosť pramení z vďačnosti za každých okolností.**

Naučiť sa vďačnosti je veľkým požehnaním. Pretože vtedy si viac všímame to, čo máme, nie to, čo nám chýba. Z toho potom pramení spokojnosť. Môžeme povedať, že sme spokojní? Nie v zmysle, že nemáme na výber, ale práve preto, že sme vďační za všetko, čo do nášho života Pán Boh posielal. Iste niektoré veci zmeniť môžeme a ak na to máme silu, tak to máme urobiť, ale sú také situácie, kedy je spokojnosť a prijatie reality jediným východiskom. Spokojnosť však nevyklučuje snahu žiť inak, to nie je rezignácia, ale vďačnosť za každú drobnosť, za tie najmenšie dary. Ježiš nám ukázal, že sa dá byť vďačnými za všetko, spokojnými s tým, čo Pán Boh na nás naloží, len sa to musíme od Neho naučiť. A zároveň prosiť Ho o silu dôverovať Mu v čase nedostatku a chváliť Ho v čase hojnosti.

Tretím darom, tým najväčším je **Kristus**. Pavol hovorí: „všetko môžem“ – teda som silný, mám silu na všetko, čo príde, čo dostanem či nedostanem. Ale tú silu čerpal nie v sebe, lebo by mu dlho nevydržala, ale čerpal tú silu v Ježišovi Kristovi, ktorý do neho tú silu vkladal. Silu kráčať týmto životom a zvládať všetko, čo príde: prenasledovanie, nedostatok, utrpenie ba i smrť. Pán Boh svojich vedie aj cez ťažkosti, ale nikdy nie sú nad naše sily, ak sú tieto sily vložené do Krista a ak nás v boji života On sám posilňuje. Pavol si uvedomoval, že človek všetko dokáže iba vďaka Tomu, ktorý ho vedie, sprevádza, pomáha mu, naplňa a dáva všetko, čo je potrebné pre bojovanie životných bojov. **Sila veriaceho človeka je jedine a iba v Kristovi, s ktorým prekoná absolútne všetko. Aj smrť.** A to je nádej v každom čase a v akomkoľvek rozpoložení aj pre nás. Či stretávame dobrých alebo neprajných ľudí. Či máme alebo nemáme dostatok všetkého. Či žijeme alebo zomierame. Pánovi sme. Na Neho sa spoľahnime. Lebo do všetkého, čo nás čaká, nám On dá svoju silu. Zložme svoje bremená pred Ním a On nám ukáže cestu. Amen.